Smrt in obuditev Lazarja Jn 11,1-44

32. O Lazarjevi smrti

1 Ko smo povečerjali, sem Svojim povedal, da se nameravam naslednje jutro navsezgodaj odpraviti naprej, in sicer globlje v Judejo, tja proti Jeruzalemu. (Jn 11,7)
2 Moji najbližji učenci so se zbali Zame in so začeli med seboj šepetati, dokler se Peter v imenu vseh ni obrnil Name in Mi rekel: »Gospod in Mojster, Judje v Jeruzalemu so te hoteli kamenjati vsakokrat, ko si jim govoril - zdaj pa spet želiš k njim?«
3 Jaz sem odgovoril: »Ali dan nima dvanajst ur? Kdor potuje podnevi in po svetlem, ali se lahko spotakne?! Jaz pa hodim v svetlobi in vem, kdaj bo prišla Moja ura, zato naj vas Zame ne skrbi! Kdor pa potuje ponoči, ko je temno okoli njega in v njem, se bo kmalu spotaknil in se morda poškodoval. Vi pa veste, da nihče nima oblasti nad Menoj, razen če mu je sam ne dam.«
4 Po teh besedah so se učenci sprijaznili z Mojim namenom, Jaz pa sem še dodal: »Dobro veste, daje naš prijatelj Lazar bolan in da sta njegovi sestri k Meni poslali sle. Ali naj morda iz strahu pred Judi ne ustrežem njuni prošnji?«
5 Janez Me je vprašal: »Gospod, Tebi je znano vse. Kako pa je z našim prijateljem Lazarjem?«
6 Jaz sem odgovoril: »Spi - toda prihajam, da bi ga zbudil.«
7 Učenci, ki so mislili, da govorim o telesnem spanju, so rekli: »Gospod, če spi, bo gotovo kmalu ozdravil, saj bolnika nič tako ne spravi na noge kot prav zdrav spanec!«
8 Jaz sem odgovoril: »Imate prav, toda kljub temu se motite, kajti Lazar ne spi telesno, ampak je umrl.«
9 Učenci so se nad to novico zgrozili, še toliko bolj, ker so Lazarja še nedavno videli čilega in zdravega. Kmalu se je med njimi zaslišalo glasno sočutno mrmranje in nazadnje boječe spraševanje, ali ne bi bilo mogoče še kako pomagati, saj je morda mrtev le navidezno, in ali ga Moja moč ne bi mogla obuditi.
10 Jaz sem rekel: »Lazar je mrtev in že dolgo v grobu, toda kljub temu ga bom obudil. Zato sem tudi ostal tako dolgo tukaj, da ne bi mogel nihče reči, da v resnici ni bil mrtev, da bi tudi ta zadnji javni čudež, ki ga bom naredil, pripomogel, da bi začele šibke človeške narave trdno verovati. Zaradi vas pa sem zdaj vesel, da nisem bil navzoč, in da je Oče v Meni ukazal, naj naredim tako, da bi lahko verovali vi in še številni drugi. Zato bomo zjutraj odšli v Betanijo.«
11 Vsi so se strinjali s tem.
12 Samo Tomaž, ki ga je neprenehoma trpinčil dvom in se je kljub svoji veri v Mojo besedo zelo bal farizejev in Judov, je rekel bratom: »Pojdimo z Njim, da borno tudi umrli z Njim, če ga bodo Judje hoteli pokončati.«
13 Jakob mu je prepovedal tako govoriti in poudaril, da doslej kljub številnim poskusom še nihče ni pridobil nikakršne oblasti nad Menoj. S tem se je Tomaž

sprijaznil, umolknili pa so tudi vsi navzoči, saj je bil vsak zaposlen s svojimi mislimi.
14 Svoje sem opomnil, naj se odpravijo k počitku, saj naj bi nas zjutraj čakali hudi napori, zato si je kmalu vsak poiskal ležišče, da bi se spočil.
15 Naslednji dan smo vstali že navsezgodaj in se pripravili na odhod. Rael je s solznimi očmi stopil k Meni in Me želel spremljati tako kakor drugi.
16 Jaz pa sem mu ukazal, naj ostane, in rekel: »Rael, ne bo dolgo, ko boš lahko na vekomaj pri Meni. Zdaj pa se pripravi na tisto pot in stori, kakor sem ti že povedal. Ti, ki Mi tukaj sledijo, pa morajo še med svojim življenjem v Mojem imenu izpolniti veliko nalogo. Ti si svojo že skoraj izpolnil in si tako pravičen pred Menoj ne da bi Mi tudi telesno sledil, kar sem pogosto zahteval in za kar si slišal.«
17 Raela so Moje besede pomirile in ljubeče seje poslovil od Mene in Mojih.

33. Vzrok Lazarjeve smrti

1 Hitro smo stopili, da bi bila pot, ki nas je peljala v Betanijo, čim prej za nami.
2 Da bi prišli tja, smo morali narediti ovinek, saj se nisem hotel preveč približati Jeruzalemu, temveč priti neopažen v Lazarjev kraj, ki je bil po judovskem merjenju oddaljen petnajst poljskih poti. Betanija pa ni bila na mestu današnje vasi el Azarija, temveč veliko bolj vzhodno, tako da smo tja prispeli ne iz zahodne smeri Oljske gore, temveč iz njene vzhodne smeri.
3 Razdalja petnajstih poljskih poti je bila odmerjena iz preddverja templja. Tam je bil v ta namen postavljen steber kot rimski miljni kamen, in takšne mejnike lahko celo še danes najdete v manjših naseljih. Teh petnajst poljskih poti je bilo mogoče zložno prehoditi v poldrugi uri, in tako v tem času iz pravkar omenjene točke doseči Betanijo.
4 Na kraju samem bo lahko morebitni današnji proučevalec antike nekoliko natančneje ugotovil, kje je nekoč stala prava Betanija. Toda Danes se razen divje pokrajine, kamenja in goščave, od kraja, kjer sem naredil zadnji in javno pred judi največji čudež, ni ohranilo drugega.
5 Kot že znano, je bil Lazar eden najbogatejših ljudi Judeje, in ker je umrl brez dedičev, bi po tempeljskem pravilu tretjina vsega premoženja pripadla templju, njegovi sestri, ki sta bili brez moškega družinskega varstva - Lazar namreč ni imel drugih bližnjih sorodnikov - pa bi prišli pod skrbništvo templja, ki je bil v takšnih primerih prav skrajno neprijeten skrbnik. Farizeji in tempeljski judje so že dolgo zelo hlepeli po Lazarjevi bogati lastnini in so si, kot že znano, izmišljevali vse mogoče ukane in zvijače, da bi Lazarja dobili v pest in si po možnosti prilastili vso bogato dediščino. Opraviti s sestrama se jim ni zdelo pretežko.
6 Lazar pa je zavračal vse njihove predrzne zahteve in ponudbe, in se je pogosto tako

zelo jezil nad vsiljivostjo tempeljske golazni, da sem ga posvaril, naj se pomiri, ker bi to sicer utegnilo imeti zanj hude posledice. Moj nasvet je po svojih močeh tudi upošteval, in je bil zaradi manj nadlegovanja - priskrbel sem mu namreč pse - tudi veliko mirnejši.
7 Toda tik pred smrtjo je spet prišel v spor s člani templja, ki so ga obdolžili, da templju ne izkazuje dovolj zahtevanega spoštovanja. Spor se je tako razrasel, da je celo tiste člane templja, ki so k njemu prišli z najboljšimi nameni iz skrbi za njegovo dušo, nasilno odgnal, svojim ljudem pa odsvetoval obiskovati tempelj in darovati obvezno pokorno in očiščevalno daritev.
8 Tudi tempeljski duhovniki so vedeli, da se te in podobne laži in prizadevanja, da bi ga pred Rimljani očrnili še kot prijatelja ljudskega hujskača Jezusa, ne bodo obnesli, zato so računali na znano vročekrvnost njegovega značaja, ki bi povzročila, da bi ob morebitnih zaslišanjih izjavil kaj neprevidnega, in bi ga bilo potem mogoče privezati na tempelj, potem pa bi moral, da bi se rešil, vsaj obljubiti velik del dediščine.
9 Lazar pa je ta zvit načrt zelo hitro spregledal, utemeljeno zavrgel obtožbe, ki so jih proti njemu vložili pred rimskim cesarskim namestnikom in bil oproščen, ob tem pa ni bil videti kaj posebno razburjen.
10 Toliko bolj pa je vrelo v njem, tako da je ob vnetju žolčnika dobil še visoko vročino in v najkrajšem času umrl. To je bil zunanji razlog njegove smrti, notranji, povsem duhovni, pa je mogoče razbrati iz odgovora, ki sem ga dal slugi, in tudi iz nagovora Mojim učencem.

34. Prihod v Betanijo

1 Ko smo se bližali Betaniji, Mi je prišel naproti isti sluga, s katerim sem že govoril, in Mi s solznimi očmi povedal, da je še isti dan, ko so njega odposlali kot sla, njegov gospodar umrl in že štiri dni počiva v grobu.
2 Po tamkajšnji judovski navadi, še zlasti v Palestini, mrtvega niso nikoli pustili v hiši po sončnem zahodu, temveč so ga takoj po ugotovljeni smrti položiti v za to pripravljeno grobno nišo - navada, ki je bila smiselna zaradi hitrega razkroja trupla.
3 Potem ko Me je sluga srečal, je odhitel v ne več zelo oddaljeno hišo, da bi sestri obvestil o Mojem prihodu. Po tedanji navadi so ju vse dni obiskovali številni znanci in prijatelji, da bi ju tolažili ob boleči izgubi in jima lajšali osamljenost. Žalujoče ženske namreč prve dni niso smele zapustiti hiše, saj je spodobnost tistega časa narekovala, naj žalost kar se da vidno kažejo, tudi v prav pogostih glasnih tožbah.
4 Tudi Marija in Marta se nista mogli povsem ogniti zakoreninjenim šegam in navadam svojega ljudstva, čeprav nista bili preveč nagnjeni k takšni obremenilni

formalni krami, saj sta bili globoko prepričani o duhovnem nadaljevanju življenja. Kar najbolj hrepeneče sta čakali Moj prihod, da bi ju Moje besede potolažile. Čeprav se v njunih dušah ni porodila misel, da bi lahko obudil njunega brata, sta kljub temu upali, da bosta pri Meni našli nasvet in pomoč pred že razšopirjenimi farizeji, ki so s poželjivimi očmi opazovali bogato dediščino in tudi takoj prišli s tempeljskimi stražniki, da bi si jo zagotovili.
5 Ko je sluga, ki je prej govoril z Menoj, stopil v hišo, je najprej srečal Marto, ki je, kakor je bila že navajena, kar prevzela gospodinjstvo, in kljub žalosti - kolikor je bilo to mogoče zaradi navzočih judov -, skrbela za to, da je vse teklo nemoteno kot takrat, ko je bil brat še živ, in je pri porazdelitvi delovnih nalog zmeraj ohranjal vzoren red ter potreben pregled nad tako velikim posestvom.
6 S Svojimi še nisem prispel do hiše, temveč sem se zadržal pred majhnim krajem, da s Svojim prihodom ne bi vzbudil pozornosti. Ko smo za trenutek postali ob poti, je k nam že prihitela Marta. Ko Me je zagledala, je z glasnim jokom stekla k Meni.
7 V duši sem jo okrepil in izrekla Mi je znane besede (Marta): »Gospod, če bi bil navzoč, brat ne bi umrl!«
8 S tem je mislila, da bi brata zlahka ozdravil, tako kakor sem že številne druge.
9 Zato je dodala (Marta): »Še zelo dobro vem, da Ti Bog da vse, za kar Ga prosiš.«
10 Te besede pa so bile le ponovitev Mojih, ki sem jih pogosto izrekal pri Svojem poučevanju: `Za kar Sin prosi Očeta, Mu je tudi dano!' - in so kazale, da ni trdno prepričana v to, da naj bi bil Oče Jaz sam, čeprav bi morali številni dokazi o tem, kdo živi v Meni, že zdavnaj temeljito odpreti oči še zlasti tistim, ki so Mi bili najbližji.
11 Da bi njeno srce še bolj odprl veri in spoznanju, sem zelo prepričljivo rekel (jaz): »Tvoj brat bo vstal od mrtvih!«
12 Marta, in tudi njena sestra Marija, sta ob udarcu usode, za katerega se je zdelo, da ga skoraj ne bosta mogli prenesti, začeli v duši nekako omahovati in sta trenutno imeli pred očmi samo svojo veliko žalost, prejšnja trdna vera Vame in v Moje poslanstvo pa sta se povsem umaknili v ozadje - kot se to zgodi pri večini ljudi, ki so na videz trdni v veri, ko so zunanje življenjske razmere ugodne, začnejo pa takoj dvomiti ali celo nehajo verovati, že ko so izpostavljeni majhni preizkušnji, ki naj bi jo po njihovem mnenju Bog moral odvrniti od njih že zato, ker se vendar prištevajo med vernike - Bog naj bi jih bil skoraj dolžan zavarovati pred vsem slabim.
13 Kako dolgo si bodo nedorasli otroci še drznili dajati učitelju navodila, kako naj jih vzgaja?! Jaz, učitelj, pa Svojih otrok ne vzgajam tako, kakor hočejo oni, temveč tako, kot je zanje najbolje.
14 Tudi Marta, namesto da bi jo Moje besede streznile in bi najprej obudila svojo

mrtvo vero kot sestro ljubezni (Ljubezen in vera sta brat in sestra, op. prev.), je rekla: »Dobro vem, da bo vstal ob vstajenju na sodni dan!«
15 Jaz sem ji odgovoril: »Ali ne veš, da je vsak dan `sodni' dan, in da sem Jaz vstajenje in življenje? Kdor veruje Vame, bo živel, četudi bi telesno umrl. Če pa tostran živi in veruje Vame, pa nikoli več ne bo umrl. Komur pa je dana oblast obuditi duše, da lahko v sebi najresničneje, najsvetleje in najčisteje zaživijo, bo vendar zmožen spet obuditi v življenje telesa, ki jih duše šele ustvarijo?! Ali verjameš to?«
16 Marta, v kateri se je šele tedaj začel dramiti spomin na prejšnja obujanja mrtvih, o katerih je slišala, in se tako začelo porajati upanje, da bi lahko tudi tukaj naredil nekaj podobnega, Mi je rekla, polna upajoče ljubezni: »Gospod, da, verjamem, da si Ti Kristus, Božji sin, ki je prišel na ta svet, da bi nas odrešil!«
17 Ko je to povedala, je hotela pasti Predme. To sem preprečil in jo opomnil, naj bo vedra in naj pošlje sem Marijo, vendar naj molči o tistem, kar sva govorila.
18 In Marta je takoj odhitela, da bi izpolnila Mojo željo.

35. Gospod in Marija

1 Marija pa je sedela v sprejemnici, ki jo je imela vsaka judovska hiša, obdana s številnimi Lazarjevimi prijatelji in znanci, ki so jo tolažili in omenjali pokojnikove številne odlike. Med njimi je bila še toliko raje, ker je bila tako varna pred nekaterimi farizeji, ki so se, kot že omenjeno, brez zadrege vedli kot gospodarji, tako pa se ji niso mogli približati z različnimi, precej predrznimi ponudbami.
2 Preden Me je spoznala je bila Marija zelo radoživo bitje, ki se je zaradi svojega bogastva brezskrbno predajala užitkom, ki jih je ponujalo tedanje razkošno življenje Heroda Antipe. Poleg tega je bila prepričana, da se ji zaradi bratovega varstva ni treba ozirati na mnenje kritične množice. Zato je pogosto doživela slabe izkušnje, ker je pri pohotnih farizejih vzbujala prepričanje, da je lahka ženska.
3 Marija se je povsem odvrnila od svojega prejšnjega bolj zunanjega življenja in se usmerila vase, to pa ji je omogočilo jasen vpogled, tako da Me je globlje in bolje poznala od svojega brata in sestre. Zdaj, po bratovi smrti, pa so postali farizeji še toliko bolj nesramni, ker niso verjeli v njeno resnično preusmeritev navznoter, in so ji celo skušali pripisati Mene kot ljubimca, ki ga je Lazar zato še posebno podpiral. Glede tega, in ker ni bilo nikjer opaziti Moje čudežne moči, ki bi morala rešiti prijatelja, so dajali posmehljive pripombe.
4 Ko sem prišel, večine farizejev ni bilo tam, saj so se podali v že znano gostišče na Oljski gori, ki je bilo Lazarjeva last, da bi se pozanimali o zakupnini. To gostišče so, kot je že znano, farizeji spravili na slab glas, in so se zdaj pripravljali, da bi ga od vse

Lazarjeve lastnine zahtevali najprej, saj je tempelj nameraval po razveljavitvi očitanih pomanjkljivosti z gostiščem začeti uspešno poslovati, še toliko bolj, ker so tisti kraj zaradi lepega razgleda Judje že prej pogosto obiskovali in ga imeli za območje, kjer so se razvedrili.
5 Marta je na skrivaj stopila k Mariji, ki se je prav tedaj pred navzočimi judi umaknila nekoliko ob stran, in ji tiho rekla: »Mojster je tukaj in te kliče.«
6 Marija je hitro vprašala, kje naj bi bil, in Marta ji je na kratko tudi vse povedala. Ko je Marija to slišala, je naglo vstala in odhitela ven.
7 Ko so judje videli, kako naglo je odšla, so bili zelo presenečeni. Tedaj pa je Efraim, Lazarjev prijatelj - ki je dobro poznal že Lazarjevega očeta in je tudi Mene pogosto videl in poslušal v tej hiši (»in je tudi Mene pogosto videl in poslušal v hiši« je vstavljeno, pripomba založbe Lorber Verlag) ter tako postal že napol vernik in Me imel vsaj za spoštovanja vrednega človeka, čeprav ne za Mesijo - rekel: »Verjetno gre na grob, da bi tam jokala in molila. Poiščimo jo, prijatelji, da si v bolečini ne bi naredila česa hudega.«
8 Drugi judje so se strinjali in tako so počasi sledili Mariji. Ko pa Me je Marija zagledala sredi Mojih, je na vso moč stekla k Meni in se z glasnim jokom zgrudila k Mojim nogam.
9 V svoji bolečini in tudi od veselja, da Me vidi, med ihtenjem ni mogla najti besed, dokler je Jaz nisem ljubeče vprašal: »Marija, zakaj jočeš? Ali ne veš, da tvoj brat živi v Mojem kraljestvu?«
10 V bolečini je pokimala z glavo in ponovila sestrine besede (Marija): »Gospod, če bi bil navzoč, brat ne bi umrl!«
11 Dvignil sem jo s tal in rekel (Jaz): »Četudi nisem bil navzoč, bi lahko Duh, ki živi v Meni, obvaroval tvojega brata, če bi vi le verjeli; toda nezreli otroci ste in ne razumete Božjih poti!«
12 Medtem je prispela tudi omenjena gruča judov, približno dvanajst jih je bilo, ki so sledili Mariji. Ko so videli, da Marija v Mojem objemu silovito joče, in se, kot je bilo videti, ne more potolažiti, je to zelo ganilo tudi njih, in seveda tudi Moje, ki so bili priče temu prizoru, tako da se je na obeh straneh prelilo obilo solz sočutja.
13 Efraim, že sivolas mož, je rekel: »Mojster, kako okrutna je smrt, da ji je tega varuha in najboljšega brata iztrgala v njegovi polni moški moči. Zakaj se je moralo to zgoditi?«
14 In tudi drugi judje, ki so vsi poznali Mene in Mojo besedo - saj so bili Lazarjevi pravi prijatelji, ki jim je Lazar v življenju izkazal veliko dobrega, in so se mu oddolžili s hvaležnim srcem, saj so bili sicer revni - so se strinjali z govornikom in se začeli

prerekati z Bogom. Marija pa je le še bolj jokala, Moji pa so Me opazovali s pogledi, ki so jasno kazali, da v tem primeru ne razumejo poti Božanstva.
15 Tedaj je Mojo dušo zajela huda otožnost, ker je bilo v srcu tistih, ki Me že tako dolgo poslušajo in so že videli številna veličastna dejanja Božjega duha, ki prebiva v Meni, tako malo prave žive vere. In vsa moč Moje duše kot Sina človekovega se je strnila v najbolj vročo željo, da bi kačo, ki preprečuje, da bi otroci povsem jasno videli, uničil do konca, da bi lahko v njih zraslo drevo življenja in obrodilo veličastne sadove.
16 To dogajanje v Meni je evangelist opisal z besedami: `V duhu se je razsrdil in razžalostil samega sebe: Kajti dokler Moje telo še ni umrlo in se v njem tako kakor pri vsakem človeku materialno in duhovno še ni zlilo v eno, je od Sina človekovega prav tako terjalo svoje pravice kot od kogar koli drugega. **Sin človekov je bil podrejen potrebam telesa in spremembam duševnega razpoloženja, in ta duševna naravnanost se je lahko samo z vero in trdno voljo povzpela od dvoma do znanja in tako omogočila popolno enost telesa, duše in duha.**
17 Od trenutka, ko je v samotni dolini Božanstvo v Meni skušalo še zadnjič obračunati z Luciferjem, je tudi Sin človekov prihajal čedalje bolj v ospredje, in je moral nazadnje na vrtu Getsemani skusiti vse duševne strahove in smrtne stiske, da bi strl vse zapahe smrti, nevere in dvorna, ne glede na vsemogočno Božanstvo, ki je prebivalo v njem, in bi že z eno besedo lahko uničilo Svoje stvarstvo, vendar se je v Sebi ponižalo globlje od najnižjega ustvarjenega bitja, da bi stvarstvo rešilo.
18 Te besede so nujno potrebne in naj si jih vsak zapiše v srce ter se jih nauči razumeti, sicer ne bo mogel nikoli doumeti, zakaj sem prišel v mesu, trpel in umrl, in na čem temelji ta navidezna dvojna narava Sina človekovega in Božjega sina.

36. Obuditev Lazarja

1 Da bi jih skušal, sem vprašal jude, medtem ko je Marija še zmeraj ihtela v Mojem naročju (Jaz): »Kam ste ga položili?« Kajti morali)i vedeti, da Mi je kraj dobro znan.
2 Toda oni so rekli (judje): »Gospod, pridi in poglej!« in obrnili so se, da bi Mi pokazali pot.
3 Tudi Marija si je obrisala solze, se izvila iz Mojih rok in stopila naprej, da bi Mi pokazala pot.
4 Ali poznavalec vseh poti potrebuje vodnike? In vlile so se mi solze.
5 Tedaj so judje začeli med seboj govoriti: »Glej, kako je imel Lazarja rad!«
6 Nota Bene: Če bi ljudje vedeli, kaj vse vsebuje ta dogodek in kaj pomeni v duhovnem svetu, ne bi nikoli in nikdar več dvomili, da je Bog edina ljubezen.
7 Ko bodo srca postala sprejemljivejša in čistejša, naj bi poznejši zapisovalci razkrili

te najgloblje skrivnosti srca večnega Božjega duha in jih z razumljivimi besedami prenesli vernim, otroškim dušam, da bi te spoznale, kako neskončno velik in neizčrpen je vir Moje ljubezni. Amen.
8 Nekateri od judov, ki so prišli z Efraimom, so ob omenjanju čudeža, ki sem ga naredil slepcu na cesti proti Jerihi, začeli med seboj šepetati: »Ali ne bi Ta, ki je slepemu odprl oči, lahko preprečil tudi Lazarjevo smrt?«
9 Ker sem vse te pogovore razločno slišal, čeprav jih tisti, ki so stali okoli Mene niso slišali, sem zaradi takšnega pomanjkanja žive vere znova postal najgloblje potrt.
10 Obrnil sem se k učencu Janezu, ki je korakal ob Moji strani, in mu rekel (Jaz): »Janez, ko boš poročal o tem dogodku, zaradi katerega se zdaj podajam na grob, poročaj tudi o vsakem dvomljivcu, da bodo prihodnji rodovi imeli nedvoumen dokaz, kako malo opravijo čudeži, in da je vsa moč le v Besedi, prežeti s trdno vero! Zato naj se tudi v prihodnje Moji bojujejo samo s tem najostrejšim orožjem, kajti vsemu, kar je od Boga, naj zaradi notranjega, trajnega bistva, laž nikoli ne pride do živega!«
11 Prišli smo do groba, ki je bil zunaj Betanije, na prostoru z neoviranim razgledom, obdan z oljkami in grmovjem ter vklesan v skalo. Lazar si je dal pripraviti grob, ko je še živel, ker si je želel počivati sredi svoje posesti, da bi jo tako varoval tudi po smrti. Ta grob, ki obstaja celo še danes, vendar se nikoli ni razkril tujcem in popotnikom, ni bil narejen po judovsko, s predprostorom in grobom, temveč bolj po rimski pogrebni navadi ali kolumbariju (kolumbarij - prostor z žarami, opomba založbe Lorber Verlag)
12 V skalo so vklesali dolg hodnik z dokaj visokim obokom, ki se je končal z vdolbino v skali, v katero so položili umrlega in ga pokrili z velikim, štirioglatim kamnom, ki ga je bilo mogoče odmakniti le z velikim trudom. Lazar si je bil zamislil, da bi bili v hodniku desno in levo še niši za prihodnja grobova sester. Toda ti nista želeli, da bi še kot živi spoznali svoj prihodnji grob, zato je brat ta načrt opustil in dal izdelati grob samo zase.
13 Ko smo prišli do groba, sem nekaterim Lazarjevim hlapcem, ki so urejali okolico groba in zdaj radovedno opazovali, kaj naj bi se zgodilo, naročil (Jaz): »Odmaknite kamen!«
14 Niso mogli verjeti, kaj slišijo, in Marta, ki jim ni dala znamenja, naj ubogajo ukaz, Mi je zaskrbljeno rekla: »Gospod, že zaudarja, saj leži že štiri dni!«
15 Jaz sem ji odgovoril: »Marta, zakaj nasprotuješ Moji besedi? Ali ti nisem rekel, da boš videla Božje veličastje, če boš verjela?! Storite, kot sem vam rekel!«
16 Hlapci so z velikim trudom odvalili težek kamen z groba in se zaradi velikega smradu, ki je zavel od mrliča, tudi nemudoma odmaknili. Nihče ni mogel stati ob vhodu v skalnat hodnik, zato so se navzoči postavili ob stran in začudeni in polni

pričakovanj opazovali, kaj bom počel.
17 Postavil sem se pred vhod v skalnat hodnik in z močnim glasom rekel (Jaz): »Oče, hvala Ti, da si uslišal Svojega sina! Vem, da Me zmeraj slišiš, saj Tvoj glas živi in zveni v Meni. Tega ne govorim zaradi Sebe, temveč zaradi tukaj navzočih, da bi končno le verovali in dojeli, da si Me poslal Ti, in da Ti živiš v Meni tako kakor Jaz v Tebi.«
18 Po teh besedah sem se obrnil h grobu in glasno zaklical (Jaz): »Lazar, pridi ven!«
19 Smrad je v trenutku izginil in oživljeno truplo se je začelo premikati. Marija in Marta, ki sta v srcu zaslutili, kaj nameravam s Svojim odhodom na grob, vendar sta še vedno dvomili o uspehu - tako kakor vsak raje verjame šele tedaj, ko gre za drugega, ko pa gre zanj, pa se izkaže kot človek, ki težko verjame -, sta glasno zakričali od veselja in pohiteli v notranjost groba.
20 Lazar je bil povit v platnene povoje, obraz pa imel prekrit s potnim prtom. Privzdignil se je in obsedel kot nekdo, ki se zbudi iz globokega spanja in še ni dovolj zbran.
21 Jaz pa sem naročil sestrama: »Odvijta mu povoje in naj hodi!«

37. Spreobrnitev številnih judov

1 Ko se je to zgodilo, Me je Lazar takoj spoznal in pohitel k Meni. Pokleknil je Predme in glasno zaklical: »Moj Gospod in Moj Bog!«
2 Jaz pa sem ga dvignil, ga stisnil na prsi in rekel: »Lazar, z Mojo pomočjo si premagal smrt - glej, da boš to zmogel tudi brez Moje pomoči**. Človek je resnično prost vseh vezi smrti šele tedaj, ko sam iz sebe pridobi Mojo moč, in nato kot zmagovalec in vladar izstopi iz groba, v katerem dremlje njegova duša.** - Zdaj pa pojdi in se okrepčaj, da si bo tvoje telo nabralo novih moči za zemeljsko življenje.«
3 Lazar ni rekel nič več, le nemo je prikimal in oblečen v pogrebno oblačilo počasi odkorakal proti domu, sestri pa sta ga podpirali.
4 Vsi, ki so bili priče temu prizoru, so bili tako osupli, da so šele čez čas lahko spregovorili in pokazali svoje presenečenje.
5 Zlasti judje, ki so se sprva dvomljivo izražali o Moji čudežni moči, so strahoma pogledovali k Meni, tako da sem jim rekel (Jaz): »Ali se Me bojite, ker ste videli, da lahko ukazujem smrti? Ne vidite, da sem Gospodar življenja? Če pa se bojite Tega, kaj bi se zgodilo, če bi vedeli, da ob Sebi vodim smrt kot Svojo spremljevalko? Ali nimate vseh razlogov za veselje? Zakaj se obotavljate?«
6 Oglasil se je nekdo, ki je že prej govoril v imenu drugih: »Gospod, zdaj nadvse razločno vidimo, da je v Tebi resnično utelešena vsa Božja moč! Ker pa smo to

spoznali, ali naj se ne bojimo Tistega, katerega dih nas je priklical v življenje, in ki bi nas zaradi naših številnih grehov z enim dihom lahko tudi pokončal? Kajti glej, šele zdaj, ko smo smeli biti priče delovanju Tvoje moči, prav razločno vidimo, kako nebogljeni smo pred Teboj in kako nekoristno je naše početje! Bojimo se, da ne bi mogli obstati pred Teboj!«
7 Jaz sem rekel: »Če bi bila pravičnost res edina Božja lastnost, potem res ne bi mogli obstati pred Menoj in tudi nihče izmed vseh teh, kajti ni lasu na vas, ki ne bi zapadel grehu in tako tudi uničenju. Toda Božja ljubezen, blagost in usmiljenje so tako neskončni, kakor je neskončno vesolje, in zato On ne pozabi niti na najmanjše bitje, ki ga je kdaj koli ustvaril.
8 Vsem vam želi biti najbolj ljubeči Oče in nikakršen bog, pred katerega jezo bi trepetali in se ga bali. Maščevalni bog živi le v vaši domišljiji! Šele vi ste ga ustvarili takšnega, ker se vam zdi čaščenja vreden samo maščevalen, strog judovski Bog. Zato ste tudi toliko dali na različna kaznovanja, ki pa nikoli niso bila prava kaznovanja, temveč le odraz človeške zlobe, neumnosti in trme.
9 Jaz pa sem Oče sam, ki se je zdaj v človeški podobi spustil dol, da bi ljudem izkazal nadvse veliko ljubezen in jim odprl vrata življenja, ki so si jih zaprli sami. Česa se torej bojite, ko vidite, da odstranjujem vrata smrti, da bi se lahko skoznje zlil ves tok življenja?«
10 Govorec, ki je zdaj postal povsem zaupljiv in se Mi približal, je rekel: »O Gospod, ne bojimo se več! Če nas sprejmeš, bi radi večno ostali pri Tebi!«
11 Jaz sem rekel: »Ali ste kdaj slišali, da bi kdaj koli odslovil koga, da je hrepenel po Meni? Torej pridite k Meni vsi, da vas poživim in ras odrešim vseh vezi smrti!«
12 Po teh besedah so vsi prej tako plahi pohiteli k Meni in vsak je je skušal prijeti za roke ali se dotakniti Mojega oblačila. Imeli so solzne oči, saj jih je vse močno prežel Moj duh ljubezni, ki je v njih zbudil največje hrepenenje po Meni.
13 Opomnil sem jih, naj se obvladajo in z Menoj odidejo k Lazar, ki je medtem že prišel domov. Številni služabniki in služabnice so ga sprva prestrašili, saj so mislili, da se jim je prikazal duh, ko pa sta jim sestri vse razložili, so Lazarja obdali in glasno vzklikali. Lazar je bil namreč zelo pravičen mož in zelo priljubljen med domačimi služinčadjo. Z njegovo smrtjo je postal vprašljiv obstoj njegovih posesti, ker - kot je bilo že omenjeno - Lazar ni zapustil moškega potomca, zato so bili številni delavci, dekle in hlapci, zaposleni na njegovih posestih, zelo zaskrbljeni za svoj prihodnji zaslužek in zlasti nad tem, kdo bi utegnil postati njihov prihodnji gospodar. Ta skrb je bila zdaj nepričakovano odveč, zato je bilo vzklikanje nadvse veselo iz dveh razlogov: zaradi Lazarja in zaradi lastnega prihodnjega življenjskega položaja.

14 Lahko si mislite, da so Me ob vstopu v hišo, ko je izginila prva vzhičenost, začeli vsi oblegati in Me pozdravljati kot rešitelja iz hude stiske. Izražanje hvaležnost sem sprejemal kar najbolj prijazno in še opite od veselja pozival, naj svojo hvaležnost usmerijo h Gospodu ter Mu zahvalijo, da je po Sinu človekovem storil nekaj tako velikega.Tam sem moral tako govoriti, saj številni navzoči še zdaleč niso bili dovolj zreli, da bi vedeli, da naj bi bil kar Jaz sam tudi Gospod, ki Mu veljala njihova zahvala.
15 Lazar, ki se je medtem že okrepčal s hrano in pijačo in je bil spet tako svež in čil kakor prej, je ukazal, naj pripravijo veliko slavnostno pojedino, ki po judovski navadi ni smela manjkati ob nobenem veselem dogodku. Prosil Me je, naj se je udeležim s Svojimi, in Me vprašal, ali sme povabiti tudi sosede, ki trenutno niso bili navzoči. To sem mu rad dovolil, kajti hotel sem, da bi bilo to dejanje znano čiri širšemu krogu ljudi, da bi se lahko začel zadnji in največji ulov rib za Moje kraljestvo.

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 11